

stvarima što ih je tuženi preuzeo na prijevoz u cestovnom prometu, nije postojao niti postoji propis kojim bi bilo posebno regulirano pitanje roka zastare tužbe iz tog odnosa kao što je to bio slučaj sa željezničkim i pomorskim prijevozom. Medjutim, u nedostatku takvog pozitivnog posebnog propisa sudska praksa je primjenjivala pravna pravila bivšeg Hrvatskog trgovačkog zakona koji je u paragrafu 390. sadržavao odredbu o jednogodišnjem roku zastare potraživanja naknade štete i u cestovnom prometu, nalazeći za to opravdanje u činjenici da je Konvencija o ugovoru za međunarodni prijevoz robe cestom /CMR/, koju je naša zemlja ratificirala i objavila, a sudovi primjenjivali na temelju odredbe čl.153, st.2. Ustava SFRJ /Sl.list FNRJ, br.14/63/ u čl.32./CMR/za takav slučaj takodjer predviđjala jednogodišnji zastarni rok, pa se smatralo da ta posebna pravila nisu u koliziji s općim pozitivnim propisima o zastari. U prilog takvog stava ide i činjenica da je takav jednak poseban propis sadržan i u nešto kasnije donesenom Zakonu o ugovorima o prijevozu stvari u cestovnom prometu /Sl.list SFRJ, br.2/74 - čl.112/, a potom i u zračnom prijevozu, te je na taj način kod nas u slučaju štete u bilo kojem obliku prijevoza stvari - robe, propisan jednak, za tu djelatnost specifičan propis o jednogodišnjem roku zastare. Iz tog razloga drugostepeni sud nalazi da je i u konkretnom slučaju trebalo primijeniti taj poseban rok, pa kako je on istekao prema inače nespornom činjeničnom stanju, žalbu je valjalo uvažiti i u svemu odlučiti kao u izreci /čl.373, st.1, t.4. Zakona o parničnom postupku/.

V.V.

VISI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. III Pž 1237/81-2
od 29. IX 1981.

Vijeće: Danijel Gamberger, Jaroslav Chour, Ivo Bešker

Šteta u cestovnom prijevozu
Regresni zahtjev tužitelja - osiguratelja protiv vozara
koji vuče prikolicu koja mu je povjerena na prijevoz kao
roba - vozar odgovara za štetu prouzročenu takvim prije-
vozom - Vlasnik na prijevoz povjerene robe ne odgovara za
štetu koja je nastala nepravilnim prijevozom robe - U spo-
rovima male vrijednosti ne može se pobijati presuda zbog

nedovoljno utvrđenog činjeničnog stanja

Tužitelj - osiguratelj je svom osiguraniku isplatio glavnicu iz tužbe na temelju štete koja mu je nastala na taj način što je prvotuženi prijevoznik vukao sa sobom 9.X 1978. prikolicu koja je pripadala drugotuženom - vlasniku, ali na taj način da je bila privezana samo žicom. Na uzbrdici žica se prekinula, pa je prikolica pošla unazad i oštetila vozilo osiguranika - tužitelja. Prikolica nije bila registrirana, pa sud smatra da je na temelju odredbe iz čl.55, st.1. i 5. Zakona o osnovama osiguranja imovine i osoba, drugotuženi dužan regresirati isplaćenu štetu. Prvotuženi je to dužan zbog toga što je stavio u promet neregistriranu prikolicu prikačivši je za svoj kamion, a drugotuženi stoga što je prikolica njegova, a nije bila opremljena za takav prijevoz.

Protiv takve odluke žalili se samo drugotuženi zbog nedovoljno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže da se pobijana presuda u napadnutom dijelu preinači tako, da se zahtjev protiv tužitelja odbije, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno sudjenje. U obrazloženju žalbe navodi se da je drugotuženi od prvotuženog naručio prijevoz tek pripjele robe, između koje je bila i predmetna prikolica, i to sa željezničke stanice do njegovog skladišta, pa da je prikolicu trebalo prevoziti kao i ostalu robu, jer se radilo o novoj prikolici koja još nije mogla biti niti tehnički pregledana, niti registrirana. Zato što je prvotuženi postupao na nepropisan način u prijevozu ovakve prikolicе ne može odgovarati drugotuženi, već samo prvotuženi kao prijevoznik.

Žalba drugotuženoga je osnovana.

Prvo, iz razloga nedovoljno utvrđenog činjeničnog stanja žalba nije dopuštena u sporovima male vrijednosti /čl.467, st.1. ZPP-a/.

Žalitelj je već u odgovoru na tužbu izjavio da po njegovom nalogu prikolica nije bila prikačena za vozilo prvotuženog, a to proizlazi i iz iskaza svjedoka - vozača kamiona prvotuženog, kome sud vjeruje. Prema toj izjavi prikolica je stigla s ostalom robom i trebalo ju je prevesti sa željezničke stanice u skladište drugotuženog. Vozač kamiona koji je robu prevezio, prihvatio je prijedlog radnika/stanovitog CCUR-a da prikolicu jednostavno priveže

žicom, iako je vidb da nije opremljena za promet i da nije registrirana.

Prema tome, do štete je došlo zbog toga što prvotuzeni /vozar/ nije izvršio naručeni posao od drugotuzenog onako kako je to kao specijalizirana organizacija trebala izvršiti. Drugotuzeni nije na bilo koji način sudjelovao u dogovoru ili izdavanju naloga da se na takav način izvrši prijevoz prikolice. Prijevoz tereta je trebalo izvršiti utovarom na kamion ili drugu prikolicu, kao i ostale robe, pogotovo stoga što prikolica nije bila podesna za vuču, čak ni u slučaju da je kamion imao odgovarajući uređaj na koji bi se mogla prikačiti, a što nije imao, jer nije bila opremljena potrebnom signalizacijom /bila je izvan upotrebe/.

Iz gore navedenih razloga žalba drugotuzenog je kao osnovana usvojena, napadnuta presuda je u pobijanom dijelu preinačena u pogledu drugotuzenoga, pa je s obzirom na njega tužba u cijelosti odbijena, a što se tiče prvotuzenoga je postala pravomoćna.

V.V.